

це тривалий процес, масштаб і темпи якого неможливо спрогнозувати, що пояснюється децентралізованим характером цих процесів. Однак цей процес можна пришвидшити, якщо проводити активну соціально-економічну політику, розглядати формування соціального підприємництва як важливий самостійний напрям політики соціально-економічних реформ.

Література:

1. Андрющенко А. І. Соціальне підприємництво як інноваційний механізм підвищення якості життя найбільш уразливих прошарків населення / А. І. Андрющенко, І. М. Рябець // СОЦІОПРОСТІР: Міждисциплінарний збірник наукових праць з соціології та соціальної роботи. – 2010. – № 1. – С. 195-198.

2. Коваленко Н.С. Соціальне підприємництво: сучасні тенденції розвитку в Україні та світовий досвід / Н.С. Коваленко // Экономика и управление. Научно-практический журнал: Национальная академия природоохранного и курортного строительства. – Симферополь, 2009. – № 6. – С. 49-54.

3. Наумова М. Сутність соціального підприємництва та його роль у соціально-економічному розвитку суспільства / М. Наумова / Україна: аспекти праці. – 2014. – № 6. – С. 34-39.

4. Kostetska, I., Berezyak, I. (2014). Social entrepreneurship as an innovative solution mechanism of social problems of society // Scientific Journal. Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development. Vol. 36. No. 3: 569–577.

Бречко О.В.

к.е.н., доц., доцент кафедри податків та фіскальної політики,
Тернопільський національний економічний університет

**КОРПОРАТИВНА СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЯК
ІНСТРУМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБАЛАНСОВАНОГО
РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ**

Загострення трансформаційних суперечностей під впливом дії глобалізаційних та інтеграційних процесів актуалізували необхідність формування нової парадигми суспільного розвитку, в якій завдання досягнення кількісного зростання поступається місцем завданню забезпечення збалансованого розвитку в межах світового господарства. Цілі та завдання парадигми збалансованого розвитку

найбільш ефективно можуть бути реалізовані в межах стратегії корпоративної соціальної відповідальності (КСВ), яка є добровільною ініціативою організацій щодо дотримання етичних норм у сфері соціальної взаємодії та прийняття на себе відповідальності за вплив на навколишнє середовище, партнерів, споживачів, працівників, громади тощо. Стратегія соціальної відповідальності організації базується на врахуванні економічних, соціальних, правових, етичних очікувань різних заінтересованих груп з метою підвищення власної конкурентоспроможності на основі мінімізації можливих конфліктів інтересів та ризиків. У такому контексті КСВ виступає як місія розвитку організації, що може бути реалізована як комплекс стратегічних підходів, процедур та програм, які є інтегрованими у процеси прийняття управлінських рішень на всіх рівнях та відображають відповідальність організації за результати і майбутні наслідки її діяльності.

Репутація вітчизняних компаній все більше залежить не тільки від їхньої прибутковості, вартості акцій, якості продукції але й від їхньої активності у сфері корпоративної соціальної відповідальності. Тому вітчизняні компанії дедалі більше уваги повинні приділяти питанням сталого розвитку та інтеграції корпоративної соціальної відповідальності у загальну стратегію розвитку.

У свідомості більшості як підприємців, так і чиновників, та й простих громадян України, поняття соціальної відповідальності зводиться до додаткового фінансового навантаження на підприємців. При цьому це навантаження в якості компенсації вкрай незадовільної роботи, а деколи і повної бездіяльності державних та муніципальних служб в питаннях соціального захисту населення, екології та благоустрою. Такий підхід вигідний тим, хто свої обов'язки намагається покласти на підприємців. Однак апріорі основою реалізації стратегії КСВ є паритетна взаємодія між урядовими, діловими та громадськими структурами, ефективність якої визначається рівнем розвитку інституційного забезпечення та формуванням соціальної відповідальності як особистісної якості фахівців, котрі приймають рішення.

Етимологія корпоративної соціальної відповідальності в Україні посилюється тією обставиною, що вітчизняне господарське середовище не пройшло у своєму історичному розвитку необхідних етапів, які у західному суспільстві призвели до усвідомлення важливості філософії соціальної відповідальності. Разом з тим,

неефективність більшості системоутворюючих інститутів вітчизняного ринкового середовища актуалізує потребу у формуванні національної моделі соціальної відповідальності в межах триади «бізнес – влада-суспільство».

Модель корпоративної соціальної відповідальності повинна базуватися на наступних принципах: 1) підзвітності та прозорості перед тими, на кого впливають рішення та дії бізнесової структури; 2) дотримання рівності та добросовісності, повага до правил ринку; 3) поваги до інтересів зацікавлених сторін; 4) дотримання ціннісних орієнтирів акціонерів; 5) поваги до верховенства права; 6) поваги до прав людини та її гідності; 7) піклування про довкілля, безпеку і здоров'я; 8) налагоджені відносини з споживачами товарів та послуг. Компанія стане дійсно клієнтоорієнтованою тоді, коли всі працівники підприємства (і керівники, і безпосередні виконавці робіт) будуть дотримуватися основних принципів роботи з клієнтом, а саме: ввічливість при спілкуванні з клієнтом, професіоналізм та компетентність, прагнення допомогти у вирішенні проблем, що виникли у клієнта, а також дотримання високого рівня корпоративної культури.

Соціальна відповідальність для нас – це не спонсорство і не реклама, а щира зацікавленість у наданні українській громаді ширших можливостей, покращенні рівня життя кожного українця. Важливо, щоб модель КСВ сприяла розвитку здорового суспільства, створювала атмосферу, яка б ґрунтувалася на співіснуванні і спільному досягненні успіху, сприяла благодійній діяльності, максимально використовувати знання, здібності та професіоналізм працівників, залучаючи їх до виконання особливо відповідальної та важливої роботи.

Література:

1. Петрос О.М. Соціальний діалог як інструмент формування корпоративної соціальної політики: [монографія] / Ольга Михайлівна Петрос. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 152 с.

DLUHOPOLSKYI OLEKSANDR V.

Doc. of Economics, Professor of Economics Chair of TNEU

SYLVIA EWURAESI AMOAH

Student of AMET-11 group of TNEU

RURAL-URBAN EMPLOYMENT OPPORTUNITIES IN GHANA

Advent of the Neolithic revolution which marked a sharp shift from hunting and gathering by human beings to sedentary agricultural, led to the creation of large human settlements. The history of humanity further transformed with the industrial revolution. This latter revolution marked the production of goods and services on large scale. With the rise of production and manufacturing, came the development of large urban settlement. Land and agricultural subsistence had been the main form of livelihood for many people in the world. With the onset of the industrial revolution came the purchase of human labour and introduction of wage work. Over the years, diversity in the global socio-economic sector have created huge disparity in terms of access to work and employment. Although many scholars have examined this phenomenon, they have often failed to capture the rural-urban disparity in terms of employment opportunities.

This essay will present the challenges and opportunities of employment avenues in the rural areas and urban areas. The focus of the essay will be on both developed countries and less developed countries like Ghana. This broad approach is to help us appreciate the geographical variations in employment opportunities not only by rural-urban dichotomy but also by countries socio-economic status.

Rural areas in the world have varied characteristics however, one common feature that they are often associated with their unfavourable structural circumstances that make them economically deprived in contrast to urban communities. In the developing world or third world countries, rural areas are the major source of revenue earning resources such as gold, timber, diamond, coffee, cocoa etc. however, they tend to be the most deprived in terms of development resource allocations. This phenomenon has created out-migration from rural areas to urban areas. Gramzow R., Gaertner L. (2005) noted that there is the tendency for higher educated people to move to urban areas in search of waged labour and better employment opportunities; however, this also holds true for young people and women, who are frequently confronted with a need of